

1 МАЙ ТРАНСФОРМАЦИЯ НА ПОНЯТИЕТО

От International Labor Day до Dolce far niente

Ако потърсите в интернет информация за първи май, ще се натъкнете на интересни тълкувания. В Уикипедия ще прочетете – Ден на труда и международната работническа солидарност, и ще получите информация за историята и хронологията на този „празник“, но едва ли на родените след 1989 година това говори нещо.

Днес емблемата на този ден – манифестациите, са отдавна забравено тоталитарно минало. Пожълтели фотографии наваяват мили спомени на поколението над 40 години, за еуфорията около този ден, свързана с толкова положителни емоции. Тогава шопингтеррацията все още не бе открита по нашите земи, но модата повеляваше задължително за празника да си с нови дрехи, обувки и прическа. И всеки среднестатистически българин (а ние всички бяхме такива) можеше да си го позволи.

По площади и мегдани се отчиташе небивал ръст на производството, преизпълнение на плановите задания в пъти и проценти и никой не говореше за безработица, защото такава нямаше.

Днес на първи май вместо да говорим за постижения, ние отчитаме процентите на трайно неангажираните в труда (безработни) лица. И пак в Уикипедия четем, че безработни са онези лица, които са годни да извършват работа, но по определени икономически причини са лишени от тази възможност. Да коментираме ли причините и възможностите – излишно е.

Не е необходим кой знае какъв задълбочен поглед, за да отбележим, че днес първи май е белязан със знака на безделието и леността. Трудът, възпяван в миналото като песен, винаги е имал статута на обществено призната, но не и на лична ценност. Българинът нарича работата „бачкане“, а всеки бачкатор – „балама“. В ухото българско скептицизъм преди шептеше, че не може да бъде песен нещо, което

коства толкова много усилия. Сега този вътрешен глас направо крещи освободен – истинският култ всъщност е към безделието и мързела. На това място много стереотипи биха въстанали. И този бунт ще премине на талази от фалшивия мит за българското трудолюбие и ще стигне чак до умилиелния навик на българина да говори за работа на маса.

Честит 1 ви МАЙ

гарското трудолюбие и ще стигне чак до умилиелния навик на българина да говори за работа на маса.

В дъното на съзнанието ни все още блещука философията на труда с всичките й опростени акценти – „Който не работи, не трябва да яде“, „Залудо работи, залудо не трай“... Да не цитираме онези гиганти на трудовата мисъл – Маркс – за труда като обществено благо, и Дарвин – основоположника на една маймуно-човешка теория за произхода ни, в чиято осно-

ва стои трудът.

Какво ни остана сега от стерилната философия на труда? Изнурилната работа за сметка на свободното време, което не ни гарантира пари – количествен измерител на съвременното благоденствие. Определено рухна заблудата, че трудът непременно носи богатство, а духовната наслада от работата, както вече се изясни, е твърде спорна. Работохилизмът в България е така чужд, както звучи и насадената в езика ни чуждица. От някогашния трудов възторг, който бликаше единствено от бригадирското движение и манифестациите, ни остана само названието на град в Южна България (Първомай), на едно село в Пловдивско (Труд) и на няколко ТПК-та в страната, които все още се именуват „Първи май“.

Докога ли ще се казват така?

И кой не бленува за доброто разположение на възродения си дух в хотел на име „Рай“ например, практикувайки долче фарниенте (сладкото неправене на нищо, както казват италианците) пред Деня на труда.

„Априлци“

на стр. 4

Другата гледна точка

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, БЪЛГАРСКИ ВОЙНИ ОТ ЗАПАСА И РЕЗЕРВА!

И тази година българският народ ще отбележи още един 6-и май – Ден на свети Георги Победоносец, на храбростта, на Българската армия и на СОСЗР. Освен големите църковни празници, тази година датата е и личен ден на българския войн, на всеки един от нас.

Още от създаването й, след Освобождението от османско иго, за българите армията е била не само гарант за сигурността, но и символ на възкръснатата ни дър-

жава. При всички обрати на историята нашият народ е почитал и обичал своите войни. През тази година се навършват сто години от Балканските войни. Нашите пращавци се изправиха срещу старата империя и направиха всичко по силите си, за да се съберат в едно земите на Отечеството. Не се посрамахиха по бойните полета из Тракия, превзеха непревземаемата Одринска крепост и изненадаха света. Който от тях не загина при

Одрин и Чаталджа, скоро след това отиде да се сражава при Дойран. Мина век. Светът е друг, ние сме други. Но има ли причина да откажем почитта си на онези железни мъже, захвърлили и писалка, нива и книга, които изгизиха калните пътища на Балканите и се биеха като лъвове за род и Родина?

По повод Деня на храбростта и Празника на Българската армия и на Съюза на офицерите и сержантите

от запаса и резерва, от името на Изпълнителното бюро на местната структура на СОСЗР – Брацигово, и лично от свое име като председател ви поздравявам най-сърдечно с този светъл празник. Желяз на всички запасни войни, участниците във войните и резервистите в армията ни крепко здраве и несломим дух.

к-н о.з. Симеон ДРАГОВ
председател на СОСЗР
Брацигово

РЪКОВОДСТВОТО НА ПГСА – БРАЦИГОВО СЪОБЩАВА

Утвърден е план-приемът за новата учебна година 2013/2014 г. на Професионална гимназия по строителство и архитектура - гр. Брацигово, със следните специалности:

1. „Строителство и архитектура“ със срок на обучение 4 години, дневна форма, след завършен VIII клас.
2. „Външни облицовки и настилки“ със срок на обучение 4 години, задочна форма на обучение, за ученици над 16 години със завършен VIII клас.

Училището ще набира ученици по тези две специалности през периода на кампанията от 3 юли до 5 септември .
Стоянка ЙОРДАНОВА - директор

Уважаеми читатели,
Нека предстоящите Великденски празници бъдат изпълнени с радост и щастливи изненади за всички вас! Желая ви мир и надежда, сбъднати пролетни обещания и щастливи нови спомени! И още много здраве, шарено настроение и усмивки!
НЕКА СА БЛАГОСЛОВЕНИ ВЕЛИКДЕНСКИТЕ ПРАЗНИЦИ!
„Априлци“

АДМИНИСТРАТОРИ ЗА ЕДИН ДЕН

Учениците от 12-и клас на ПГСА - Брацигово, бяха общински служители за ден.

Денят на отворените врати е едно от многобройните събития, включени в програмата на Община Брацигово, посветена на празника на града – 12 май. Инициативата е и част от нейната политика за прозрачно управление и диалог с гражданското общество.

Васил Големетов – кмет на общината, приветства желанието и интереса на младите хора към работата в Общинска администрация. Той отбелязва, че Денят на

отворените врати е насочен основно към децата и младежите от училищата. „Искаме да им осигурим близък контакт и допир с общинските служби, за да могат учениците да разберат какво представлява Общинската администрация, какви проблеми се решават в Общината и кой е най-близкият път до общинските служби.“

Интересуващите се от работата на Общинска администрация, придружени от общински служител, можеха да посетят различните отдели и да разговарят с работните екипи в тях.
Таня ЙОРГОВА

АПРИЛ 1876

Днес, от разстоянието на годините, ние можем още по-ясно да осмислим величието на онова, което се разигра преди 137 г. в поробена България.

Априлската епопея от 1876-а е не само връхна точка в националноосвободителната борба, не само показва на какво е способен българският народ, но тя сложи началото на нова епоха в нашата история. Народът, подготвян години наред от Раковски и Каравелов, Левски и Ботев, се вдигна на борба срещу османска власт. Върху знамето на въстаналия народ пламва съдбовният призив „Свобода или смърт“. Това бе призив не на отчаянието, а на храбростта, не на обречеността, а на вярата в священното дело. С него Раковски предвождаше прочутата своя легия. С него безсмъртният апостол Васил Левски бродеше из градовете и селата на отечеството, събуждаше умовете, възпламеняваше сърцата. В името на този призив Хаджи Димитър и Стефан Караджа сложиха непокорните си глави на Бузлуджа. С призива „Свобода или смърт“ Христо Ботев преплува „тиха, бяла Дунава“ и целуна родната земя при Козлодуй.

Априлското въстание показа колко висок е революционният дух на народа и на какъв героизъм е способен той, какви дела може да сътвори, когато се бори за един велик идеал. А този идеал бе свободна и независима България, чиста и свята република.

Априлското въстание не подмина и нашето героично Брацигово. На 21 април в местността Синджирли бунар Васил Петлешков чете Кървавото писмо. Счупва символично петвековните окови и обявява въстанието. От 21 до 25 април

селяните от околните села - Бяга, Капитан Димитриево, Радилово, Жребичко и Равногор, се преселват с

покъщнината и добитъка си в Брацигово. Организирана е въстаническа армия от 1333 бойци, разпределени в десетки, стотни и хилядни военни части. Създадена е конница от 100 души. На 27 април в местността Гробето най-тържествено се изпробва черешовата артилерия, състояща се от 12 черешови и брястови топове.

Брациговската отбрана е една от най-добре организирани в целия Четвърти революционен окръг. Започват усилен боев срещу редовната башибозушка армия. Но силите не са равнопоставени и на 5 и 6 май въстаниците са принудени да преговарят. Постига се примирие, но на най-високата цена – да се предаде редовната башибозушка армия. Но силите не са равнопоставени и на 5 и 6 май въстаниците са принудени да преговарят. Постига се примирие, но на най-високата цена – да се предаде редовната башибозушка армия. За да спаси събратята си по съдба, той се предава. Присъдата е жестока – да бъде горен жив между два огъня.

Огън и стон! Пепел и отчаяние! Кръв и земя и над всичко една българска гордост – мъжествена и непобедима! „Сам съм, други няма“ - изрича Петлешков, но така ли е всъщност?

В Априлската епопея от 1876-а и в последвалите я дни на погром от Брациговски въстанически пункт са убити 143-ма и са заточени 252-ма въстаници.

Екатерина ДАМЯНОВА - ШИШКОВА
директор на ГИМ - Брацигово

ПРАЗНИЧНА ПРОГРАМА

9 май 2013 г.		
10.00 ч.	„Кой е по-по-най“ - състезание за децата от детските градини	Площад централен
18.00 ч.	БГ дуеът „Червено и черно“	Архитектурно-етнографски комплекс „Попови къщи“
10 май 2013 г.		
14.00 ч.	Велосъстезание	Площад „Централен“
18.00 ч.	„Великденско вино“ - постановка на театър Пазарджик	НЧ „В. Петлешков - 1874“ Голям салон
11 май 2013 г.		
10.30 ч.	Вдигане на знамената	Площад „Централен“
11.00 ч.	Поклонение пред лобното място на Петлешков	Градски стадион - Брацигово
19.00 ч.	Посрещане на официалните лица	Общинска администрация
19.45 ч.	Приемане на караула „Априлци“	Мемориален парк „Априлци“
21.00 ч.	Тържествен митинг-заря	Площад „Централен“
22.00 ч.	Концерт - народно веселие	Ансамбъл „Българе“
12 май 2013 г.		
09.00 ч.	Заупокойна литургия	Църква „Св. Йоан Предтеча“
19.00 ч.	Концерт на „Диана експрес“	Площад „Централен“
20.30 ч.	Концерт на Илия Луков и ансамбъл	Площад „Централен“

Април 1876, закъснялата пролет на една нация

На 20 април 1876 година една пукнала пушка в Копривщица поставя началото на революционната пролет, наречена Априлско въстание.

Предния ден предателство изяснява на турците малка част от мащабите на готвеното въстание. Те изпращат десетина запити да арестуват съзакляниците, както си мислят, само от подбалканското градче Копривщица. Председателят на местния комитет Тодор Каблешков успява да се изплъзне и събира всички свои съратници, въоръжени и облечени в четнически униформи. Заповядва да се бият камбаните и с петнайсетина човека превзема турския конак. Неколцина запити са убити, също и мюдюринът. Символично, с неговата кръв Каблешков пише три писма до главните апостоли. Само след няколко часа, въпреки опасенията, че подготовката и набавянето на оръжие не са завършили, Панайот Волов, главен апостол на IV революционен окръг, обявява в Панагюрище началото на въстанието.

За хода и трагичния му край е писано много. Затова тук само ще отговоря на въпроса защо беше тъй важно това въстание.

Когато България е завладяна от азиатските пълчища, тя изпада в трагичен, с нищо несравним колапс. Ето някои сравнения:

В средата на 14 век, преди османските завоевания, българите наброяват приблизително 3,5 мил. В края на 19 век те са 4 мил. Как е възможно това в рамките на 5 века?! - С геноцид.

В края на 14 век, след голямата чумна епидемия в Англия, поданиците ѝ наброяват около 3 мил. души. В края на 19 век те са 18 милиона при два пъти по-ниска раждаемост от българска дъ.

В средата на 14 век България има най-богатата книжнина на славянски език, изписана вероятно в стотици хиляди листа. Век по-късно от нея остават отделни богослужебни книги и няколко изнесени далеч от родината ценни Евангелия.

В средата на 14 век България поддържа огромна административна документация, век по-късно от нея не е останал нито един лист. Което значи и никаква памет. За същите 5 века в съседно Влашко само документите на княжеската канцелария, без градските архиви, са съхранени в 40 днешни тома.

В средата на 15 век турската администрация описва земята и намира, че половината от обработваемите площи на бившето българско царство са пустеещи. В другата половина вече се разпореждат освен българи и много новозаселени етнически групи.

В средата на 15 век от 2000 манастира са останали само 3. Останалите са разрушени, монасите – избити или избягали.

По същото време църквите, от десетки хиляди, са останали нищожно количество и само най-малките.

Църквата „Света София“, в която вероятно през 4 век е оформен всерхристиянският

Символ на вярата, пред 1878 г. е самосрутила се руина. По-големите градски църкви, ако са оцелели, навсякъде в родината ни са обърнати на джамии. Но най-тежкият удар върху нацията е потопяването ѝ в света на една дивашка менталност. Която не се променя за 5 века.

Кои бяха онези, които оглавиха въстанието?

Панайот Волов – директор на класно училище

Павел Бобеков – завършил Робърт колеж

Георги Икономов – телеграфист, жп-чиновник

Георги Обретенов – юнкер от Одеското военно училище

Георги Бенковски – заможен търговец

Васил Петлешков – аптекар

Тодор Каблешков – завършил френски колеж, началник жп-станция

Иларион Драгостинов – завършил френски и немски колеж, собственик на търговска кантора, развиваща дейност във Виена и Марсилия

Бачо Киро – книжовник, учител, просветител

Георги Измирилев – стипендиант в училище „Галата Сарай“, юнкер в руски лейбгвардейски полк

Вгледайте се в техните лица, в техните дрехи. До един са хора, които са учили и изговаряли на езика на Русо: „Свобода, равенство, братство“.

Всички изброени, освен Бобеков, са убити или самоубили се. Повечето са на 23-25 години. Главите на половината от тях са отрязани и разнасяни по села и градове. В най-европейския град - Русе, главите стърчат на колове със седмци. Край Брацигово единственият му аптекар Васил Петлешков е изпечен жив, обкръжен от подвели чалмали, друсаци миризливи тела под звуците на тъпани и зурни.

Май 1876 година. Пролетните балове в Париж, Лондон, Виена, Петербург. Валсове, Символизъм в поезията, Импресионизъм в живописа...

Ето затова беше необходимо това въстание. За да покаже на Париж, Лондон, Виена и Петербург, че един европейски и християнски народ не иска повече да живее в иноверски дивашки свят.

И когато внимане себе си, че сме европейци, ама не дотам, нека си дадем сметка как се навакват 5 века. И възможно ли е изобщо? Това е нашият трагичен въпрос, който си задаваме вероятно още от деня, когато през 1393 година пада Търновград.

И когато отидете днес в чалготеката, спомнете си, че Апостолите, които умряха за вас, бяха мъчени и убити сред същите такива ритми на кючеци, модерно наричани днес бели денс.

Прочете за вас Иванка СТЕФАНОВА

Как извоювахме победата, донесла най-дългия мир в Европа

(Един фронтовак разказва)

В Отечествената война взех участие в боевете при р. Драва в Унгария. Воювах в състава на 11-и пехотен сливенски полк. Командвах втори взвод от II тежкокартечна рота. Пристигайки в района на Драва, нашата дружина остана в резерв в едно от селата, а позиция по брега на реката взе трета дружина. На отсрещния бряг на реката, в село Долни Михоляц, бяха германците.

Боевете започнаха на 6-и март 1945 г. към един часа – вдигнаха ни под тревога. Командирът на ротата Димитър Кутолов каза, че противникът е направил пробив през Драва и овладял известна територия и някои села – Драва Соболч, Драва Полконя и др. Задачата ни е бързо да се придвижим и да спрем по-нататък настъплението на противника.

Пристигайки, започнахме бързо да се окопаваме, докато врагът не ни е открил. За около половин час позицията беше готова. На разсъмяване врагът ни забеляза и започна да отстъпва, използвайки миномети и гранатомети. След това се вдигнаха в атака, но срещнаха твърдата съпротива на нашата дружина. Тежкокартечния взвод откри яростен огън. В този момент аз бях при първо отделение с мерач Костадин Иванов - Тантури, както го нарекоха в ротата на името на селото му – Тантури, Горнооряховско. Точният автоматичен и непрекъснат огън на картечниците особено тия на Тантури принуди врага да залегне. Започнаха да ни обсипват с мини и гранати. Една мина падна точно до картечницата на Тантури. Помислих, че е убит, но само след няколко секунди той се размърда, отърси падналата върху него пръст и пак залегна зад картечницата.

Противникът вярваше, че се е справил със смелия картечар и отново се вдигна в атака, но беше посрещнат от още по-яростен огън. Врагът даде много жертви

и отстъпи. На следващия ден противниковите войски подновиха атаките, но без успех.

Още в началото на боевете германците опитаха да обезглавят нашата армия, като започнаха със снайперисти да избиват командирите ни. Убиха командира на дружината – полковник Тотев, и раниха тежко помощник-командира – капитан Жеков, затова се наложи да маскираме пагоните си.

Денят 8 март 1945 г. беше един от най-тежките дни през цялата война за нас. Противникът беше решил да ни атакува, като ни притисне към намиращия се зад нас напоителен канал. Настъпи бой на живот и смърт. Тогава разбрах какво значи ад. Стреляше се с автомати, миномети и гранатомети едновременно. Земята завря и закипя. Всяка минута положението ставаше все по-опасно. В този критичен момент помощник-командирът прояви чудеса от храброст. Той се изправи с целия си ръст и извика „Напред, момчета!“. Цялата дружина като един се вдигна след него в атака. Противникът бе отблъснат, но вражески куршум прониза гърдите на героя-командир. Сложиха го в платнище и го отнесоха в лазарета. На другия ден казаха, че е починал, дори написаха некролог за него, но за щастие беше грешка. Лекарите се пребориха и този път със смъртта и капитан Жеков оживя.

На следващия ден дойде заповед да атакуваме противника, укрепил се в село Драва Соболч. Тук искам да отбележа, че в тази война нашата армия бе подложена на сериозни изпитания. Водихме едни от най-тежките боеве – бой в населено място. Противникът бе заел крайните къщи и като в бункер използва стените на къщите за прикритие, а прозорците и вратите – като амбразури за стрелба. Врагът ни бе много по-опитен и неколкократно ни превъзхож-

даше в жива сила и техника. Първата атака на селото и следващите такива не дадоха резултат. Германците бяха неуязвими в къщите.

След няколко дни на мощен ни дойде 133 стрелкови корпус на Съветската армия, подсилен с артилерия, включително и популярните по онова време катюши. Домовете, заети от врага, бяха сринати до основи, а оцелелите хитлеристи изтласкани на старите си позиции отвъд р. Драва. Нощем давахме дежурство при картечниците и по двойки обхождахме позициите.

Искам да отбележа, че наред с проявения героизъм някои бойци допуснаха и грешки. А по време на война грешките се заплащат с кръв. Такава грешка беше допусната от нашия патрул. Врагът изпрати в наша позиция трима души с цел да хванат пленник. За целта двама немци, единият от които знаещ български, облича българска униформа и играе роля на български войник. Третият, облечен в немска униформа, се преструва на пленник. Навлизайки в нашите позиции, те се движат като отпред върви „пленникът“, а другите двама отзад. Виждайки ги, нашата патрулна двойка – вместо да поиска парола – пита кои са. „Свои. - отговаря врагът. - Водим пленник.“ Нашият войник любопитно се приближава, за да види пленника и става жертва. Хващат го, запущат му устата и го хвърлят в окопа до върбалака. Той бавно реагира, а измамниците успяват да избягат.

По това време Червената армия обкръжава Берлин и хитлеристите отстъпват панически, преследвани по петите от нашата армия. На девети май в Австрия, град Грац, ни настигна радостната вест за капитулацията на Германия и победата, която доведе най-дългия мир в Европа.

о.з. капитан Станко ГРАМАТИКОВ

Браво, жени!

Жените от пенсионерския клуб в с. Бяга, община Брацигово, живеят задружно и весело. Всеки четвъртък от 14 часа те с желание се събират в клуба, обзаведен с красиви маси, столове, телевизор и бар плот, черпят се с топъл чай и кафе и с кулинарни вкусоти, приготвени от тях. А когато започнат разговорите, елате и вижте какво чудо става при всеки умело разказан виц от словоохотливата, гръмогласна и артистична учителка Генка Кузманова! След нея бърза да продължи избухналия и неудържим смях на жените „сериозната“ Виолета със своите неизчерпаеми комични случки от нейния живот. Заразени от тях, и останалите жени се включват в потока от смешки, след което следва споделяне на кулинарни рецепти, тънкости при отглеждането на цветята, на интересни сортове и семена на зеленчуци. Тук почти не се говори за болести и градусът на веселието продължава до започване на репетицията на групата за народни и естрадни песни, съпроводжани от акордео на изкусния и чаровен местен музикант Павката. При празници като 8 март, първа

пролет и други следват танци и хора, програма от танцовата и певческа група на училището от основното училище, при което особено осезателно се чувства присъствието на младата и енергична секретарка на читалището Димитрия Ламбрева. Тук неизменно ще се види и библиотекарката Катя Костадинова, която организира различни мероприятия с участието на жените от клуба – посещение на театър в Пазарджик, екскурзии до южните съседки, а групата за песни участва успешно във всички прегледи на художествената самодейност.

Във връзка с великденските празници жените се включиха с желание в призива „Направи три добри дела“. Първото от тях бе да съберат дарения от дрехи, обувки, играчки за сираците и бездомниците от приюта на отец Иван в Нови хан. Умиление будят грейналите от радост и задоволство лица на жените, когато поставят върху масите в клуба пакетите, чантите, дори чувалите с дарения, пълните буркани, бутилките със сиропи и сокове. Една от жените подаря електрическата си шевна машина, от която приютът имал нужда, тъй като в него благо-

пристойният отец Иван е приютит над 290 бездомници, сред тях цели семейства с бебета.

Освен за великденските празници жените проявяват състрадание и към изоставени и страдащи нещастни хора, към хора с психични проблеми, като ги подпомагат с храна и дрехи, като им подготвят документите за представянето им пред ТЕЛК. Застъпват се за такива болни пред социалните служби, помагат им да се снабдят с документи за самоличност. За всичко това те търсят и съдействието на кмета на селото Илия Милушев, който винаги откликва на всяко начинание на жените и който въпреки служебните си задължения намира време да се отбие в клуба, да чуе проблемите им, да им подари по един карамфил за Осми март – затрогващ жест за всяка жена, и даже често да им съдейства с личния си автомобил.

И така жените от клуба вече са обсебени от вируса на доброто, който се предава и на останалите жени от селото, за да стане реалност казаното в песента „Дано до всяко добро същество застане поне още едно“. А в нашето село добрите „същества“ стават все повече и повече и това ни дава надеждата, че ще пребъдем само чрез добротата, състраданието и вярата в човека.

Н. КРЪСТЕВА

СЪОБЩЕНИЕ

Общинската организация на хората с увреждания – Брацигово, уведомява своите членове, че започва подаването на молби за помощ по чл. 53 от Закона за интеграция на хората с увреждания. Право на подпомагане имат всички притежаващи освидетелстване 100% с чужда помощ. Необходимите за подаване документи са:

- Заявление – молба (по образец).
- Експертно решение.
- Лична карта.

Приемането на пакета от документи става в Клуба на организацията, намиращ се на II етаж в градската поликлиника – бул. „Трети март“, всеки вторник от 14.00 до 17.00 часа.

Членове на общинската организация на хората с увреждания могат да бъдат всички новоосвидетелствани с I, II, III група инвалидност, като подадат молба (по образец и ТЕЛК-решение) до председателя на ООХУ - Брацигово.

Елена ТОДОВИЧИНА

На 20 и 21 април се проведе третият урок от поредицата „История и география на коледа“ с учениците от ПГСА на тема „Историко-географски преглед на Югозападен район - долината на р. Места, и архитектурното богатство на град Банско“ през настоящата учебна година. Поредицата е част от програмата „Участвам и променям“ и от плана на методичното обединение за вътрешноучилищна квалификация.

Учениците разгледаха природни забележителности в района - сребърните извори в Добринище, архитектурни паметници в Банско и разбира се музея на поета Никола Вапцаров. Запис с автентичния разказ на

майката на поета и изпълнението на негови стихове от български артисти впечатли и развълнува учениците. Посещението на къщата-музей на Неофит Рилски, учител

в светското училище в Габрово, допълни наученото от историята в 11 клас за българското просветно дело през XIX в.

Стоянка ЙОРДАНОВА

КАК ИЗЧИСТИХМЕ БРАЦИГОВО И РАЙОНА ЗА 1 ДЕН

1145 е общият брой на доброволците, включили се в инициативата "Да изчистим България за един ден", реализирала се на територията на община Брацигово

Ръководството и служителите на Общинска администрация - Брацигово, станали част от кампанията на БТV "Да изчистим България за един ден", като направиха обора на местността Райчов мост, района на минералния извор, околоръстен път и други предварително маркирани участъци. В резултат на почистването са събрани и извезени 89 тона отпадъци от различен произход. Най-многобройни са строителните и битовите. Общият брой на участниците, включили се до обяд бе 1145 човека, обработващи 23 нерегламентирани сметища, намиращи се на територията на община Брацигово. В почистването активно се включиха всички детски и учебни заведения, фирми,

граждански организации и НПО-та, които бяха предварително обезпечени с ръкавици и чували за смет. За извозването бе използвана техника на Община Брацигово и на общинската фирма "Инфрастрой" ЕООД, както и техника, осигурена от доброволци. Ръководството на Общинска администрация - Брацигово, благодари на най-малкия участник, включил се в инициативата - г-н Атанас Панайотов.

Таня ЙОРГОВА

Членовете на коалиция "Бъдеще за община Брацигово" се включиха в инициативата "Да засадим дърво"

Коалиция "Бъдеще за община Брацигово" се включи в инициативата "Да засадим дърво" - кампания на вестник "24 часа", Министерство на околната среда и водите и Министерство на земеделието и храните. Инициативата по залесяването се реализира в навечерието на Международния ден на Земята - 22 април. Тя стартира на 19.04.2013 г. със засаждането на над 100 фиданки - смърч и бял бор, в летище Васил Петлешков. Инициативата е подкрепена от Община Брацигово. Фиданките са предоставени безвъзмездно от Министерството на земеделието и храните чрез държавните горски стопанства по места.

Таня ЙОРГОВА

Тъпан бие, хоро се вие

На Лазаровден любителски състави от няколко читалища в района решиха да си организират надиграване.

Над 60 танцьори любители от региона тропнаха български хора на площада в Брацигово. Изпълнителите бяха от 4 танцови формации от Брацигово, Бяга, Радилково и Говедаре.

Домакините - НЧ "В. Петлешков - 1874", любезно им предоставиха възможността да покажат онова, което са научили измежду другото в напрегнатото си ежедневие.

Форумът протече на два етапа. В първия групите представиха по едно автентично хоро от различна фолклорна област в България, а във втория етап - едновременно играене на определен танц от всички състави.

Любителските групи бяха разнородни както по възраст, така и по професии. Онова, което е събрало всички бе огромната любов към българското и желанието да победим стреса и умората.

В слънчевия пролетен ден свежите усмивки на танцьорите озариха площада на малкото ни градче и внесоха неподправена веселост в празничната събота.

Наградите нямаше, защото надиграването бе благодарна надпревара на уменията. Спонсорите - д-р Милана Тодовичина и Йордан Паунов - собственик на магазин "ЖИТ", подкрепиха уморените хороиграчи със сандвич и минерална вода.

На публиката много ѝ хареса атмосферата, създадена от българските танци, и всички си пожелахме до нови срещи и нека не бъде НАДИГРАВАНЕ, а ЗАИГРАВАНЕ, на което, дай боже, да се хванат догодина и други ентузиастични.

Анастасия КЛЯНЧЕВА

70 ГОДИНИ ФУТБОЛ В БРАЦИГОВО

Във връзка със 137 години Априлска епопея в Брациговски въстанически пункт и 70 години организиран футбол в града на стадион "Христо Гюлеметов" - Брацигово, се проведе футболен турнир за ветерани.

Ежегодните срещи на тимове преминаха в импровизирани полувремени от по 20 минути. Старите момчета поразкършиха тела на брациговския стадион и си припомниха славните времена на еуфория и разгорещени страсти.

След оспорвана схватка класацията се подреди така: на първо място - "Ботев" - Пловдив, на второ - "Марица" - Пловдив, на трето - "Локомотив" - Пловдив, и на четвърто - отборът на ветераните на Брацигово.

За най-добър играч на турнира бе обявен Атанас Пашев от "Ботев" - Пловдив, а кметът на общината Васил Гюлеметов награди с почетни плакети 13 футболисти ветерани от гр. Брацигово.

"Априлци"

1 103 тона отпадъци събраха участниците в инициативата "Да изчистим България за един ден" в Пазарджишка област

1 103 тона отпадъци събраха участниците в инициативата "Да изчистим България за един ден" в Пазарджишка област на 20 април 2013 г. По данни на общинските администрации, в инициативата са се включили 19 385 доброволци, в това число над 100 фирми и ведомства, 37 неправителствени организации, 147 училища, детски градини, детски комплекси и граждани. Почистени са 48 нерегламентирани сметища и 42-те места, маркирани на картата

на кампанията. По данни на общините към 11.30 ч. на 23 април 2013 г. са извезени и депонирани на общинските депа следните количества отпадъци:
- община Пазарджик - 127,8 т;
- община Велинград - 520 т;
- община Пещера - 98 т;
- община Стрелча - 49 т;
- община Панагюрище - 8 т;
- община Ракитово - 30 т;
- община Лесичово - 8,2 т;
- община Септември - 15 т;
- община Батак - 27 т;
- община Брацигово - 92 т;
- община Белово - 128 т.

За любителите на високи скорости и силни емоции

Община Брацигово отново бе инициатор на демонстративно състезание по майсторско управление на волан.

За шеста поредна година тук се организира състезание по майсторско кормуване.

Надпреварата за автомобилисти тази година е посветена на 137-ата годишнина от обявяването на Априлското въстание в Брациговски въстанически пункт.

Мястото на провеждане отново бе автополигонът в края на града по посока Пещера.

Жаркото слънце по това време на годината май уплаши ентузиастите и като цяло се забеляза спад на желаещите да участват в състезателната гонка, въпреки че условията бяха повече от лаконични - водачите да имат валиден шофьорска книжка, да не са употребили алкохол и да са с изправни автомобили.

Състезанието премина в един клас, надпреварата бе любителска и бе организирана в два манша, включващи майсторско управление на автомобил, тунел, змейка, преден и заден ход по предварителна схема. При оценяването комисията от експерти взе най-добрите постижения на участниците. Класирането не изненада никого. След оспорвано съревнование за точно, бързо и прецизно шофиране, журито реши - на първо място и тази година бе Георги Ставрев от Пазарджик с трабант, на второ - Радослав Петров с пикап, и на трето - Красимир Шопов с фолксваген венто.

Победителите получиха купи, медали, грамоти и парични награди.

/Соб. инф./

СРЕЩА НА ДЕЦАТА С КНИГИТЕ

Деца ни искат да четат модерни и интересни книги, като най-търсените жанрове безспорно са хорър, фентъзи, екшън романи и дори книги, свързани със сексуалното развитие. Тези данни обявиха от Детско-юношески отдел в Столична библиотека на провела се Национална кръгла маса за детското четене. Според наблюденията децата в последните години се връщат към книгите, но избират да четат по-мистични, тайнствени, необикновени, като популярната поредица на Джоан Роулинг "Хари Потър".

За да се задържи интересът на децата, книгите трябва да са с високо качество както на текстовете, така и на илюстрациите вътре в тях и цялостното им оформление. Според детските

автори всеки писател сам трябва да обръща внимание на външния вид на своята творба. Кориците, илюстрациите и дори типографията на текста трябва е прегледана лично от автора, за да може книгата да е напълно завършена и да се хареса на малките читатели.

Препоръките на участниците в Кръглата маса за стимулиране интереса на децата към книгите са задължително да се обновяват списъците за лятно четене, както и учителите да имат свобода сами да ги разширяват. Класическите заглавия не бива да отпадат от образователната програма, но трябва да се направи място и за съвременните автори, които децата харесват.

Основният проблем, който изтъкнаха участниците, е липсата на финансиране за

библиотеките, за да могат да се развиват нормално и да привличат интереса на децата.

През април стартира кампанията "Забавното лятно четене" за най-малките

ученици в НУ "В. Петлешков" със срещата с детската писателка Надежда Христова. Тази кампания ще продължи през цялото лято, а през месец септември ще се отчетат резултатите от нея за най-четящ клас, най-четящо дете и най-любима детска книжка.

Невена СТЕФАНОВА

Другата гледна точка

Светът е счелен, защото се е смял... на себе си

О, ВРЕМЕНА! О, ПРАВИ!

Като заваляха едни предизборни програми над родната ни земя, едни обещания, та години, години наред! Напоиха душите ни с надежди. То обезглавяване на корупцията ли не беше, овладяване на инфлацията ли, или пък...

Хеле за ликвидирането на безработицата да не говорим! И от ляво да се покачи ораторът на трибуната, и от дясно да се покатури – все същото. Чертае ли, чертае кандидат-управляващият светли хоризонти и разкрива на разсипия нови и нови работни места. И като послуша човек предизборните излияния, кеф му с лявото ухо, кеф му с дясното, иде му да грабне Червената книга и да впише безработния на първо място сред всички застрашени от изчезване видове.

Но...

Минат ли изборите, програмите потъват вдън горите тилилейски, а безработните не само че не са застрашени от изчезване, ами и се множат като амеби в благодатната локва на реформите. Множат се с такова темпо, че стават май-май повече от работниците. И като е така, казах си, крайно време е да им сътворим някаква песничка. И те са хора, де! Нека поне си имат нещо за тананикане, докато обикалят да хлопат от врата на врата.

И щом от работника съвсем лесно става безработник, то още по-лесно една работническа песен може да се прекрои в безработническа. Да ме прощава бай Георги Кирков - Майстора.

Ето един вариант:

БЕЗРАБОТНИЧЕСКИ МАРШ (ГАВЪРВЕРСИЯ)

Безработници! Безработнички!
На вси страни пръснете се!
Кръгом! Напред и смело
да хванем пътя към наше село!

Към сърна и мотикама
ни тика полшуката.
Напред! Дошло е време
нивята с кранти пак да ореме!

Прег борсата и да висим,
без пукнат грош ще си стоим.
Кръгом! Напред и смело
да хванем пътя към наше село!

И знамето, трицветното,
макар свободно да се веи,
по пътя към Европа
дано от глът да не хвърлим топал!

Димитър СТЕФАНОВ

БУНТОВНИЦИ - ШЕГОБИЙЦИ

Няколко дни преди обявяването на въстанието на 21.04.1876 г. от Васил Петлешков на Синджирли бунар, в Брацигово, където вече усилено се подготвяли за „кървавата сватба“, хората на комитета забелязали непознат селянин на пазара, около селската чешма, на Капията. Той се вслушвал в разговорите мълчаливо... Веднага по дирите му тръгнали мъжете от тайната полиция, които следели за всяко турско ухо... И тримата поканили приятелски непознатия в близката гостилница на Пазарището по повод втория ден на Великден, като поръчали да им сервира:

- Я, момчета, довлечете кока от църла да къркаме с шкяо!... И вино!

Непознатият не разбрал казаното на тайния мещровски език и зачакал гошавка-

та... Какво било учудването му, когато видял в една тепсия на масата варена свинска глава! Не знаел, че именно това било поръчано: „Донесете глава от прасе да ядем с човека!“

А защо тримата охранители поръчали такова ястие? Защото подозирали, че непознатият е турски шпионин, а пророкът е забранил на мохамеданите да ядат свинско месо... И за да спаси кожата си, турчинът посягал с отравяне, но това не задоволило гостоприемните бунтовници, които после го извели извън Брацигово и като отменили параклиса „Св. Тодор“, го изпратили при Аллах, като след това се уверили, че наистина е турчин...

Така една бунтовническа шега била заплатена скъпо от неприятели...

Димитър АДЖЕЛАРОВ

Ангел Чортев е бизнесмен. Какво му струва това обаче, само той си знае. Нерви, нерви, нерви! За какво ли не! И страх, страх, страх! От какво ли не!

Че как беше възможно да не се изприщва дори и насън, като през месец, през два всички медии гръмваха: „Еди-кой си - отвлечен!“ Или: „Еди-кой си - направен на решето!“

А този „еди-кой си“ по правило биваше винаги някой чортеподобен.

Защо силните на деня се гърмяха като диви зайци окръгленият и по трите координатни оси бизнесмен отдавна не се питаше. Причината обикновено беше видима и за слепците – някой завлякъл някого. И бу-у-м!

Ужас! Всеки от тези коварни изстрели, колкото и далече да бяха треснали те, гръмваше в ушите на Чортев като възпроизведен от упор. Никак не беше спокоен горкият! Червените лампички в обремененото му съзнание бяха образували вече цял звезден куп, който блещукаше в зенита на мисловния му небосвод много по-ярко от Плейдите и Хиадите взети заедно. Светкаха ли те, светкаха! От сигнално по-сигнално! И в нощите, и в дните му! Навсякъде, навсякъде, навсякъде!...

И въпреки това, когато съдбата почука и на неговата врата, запотеното му тяло се смръзна за секунда и заприлича на о-о-о-о-мен лоясал бифтек. Случи се в понеделника, преди обяд, когато, допивайки кафето си, разлистваше ежедневната си поща. Обиграните му пръсти ловко премятаха лист след лист, както обикновено - уверено и спокойно, докато...

От някакъв бял и неразпознаваем пощенски плик изпадна сгънат на четири лист. Чортев не му обрвна особено внимание до мига, когато го разгърна. Само след един бегъл поглед обаче в ушите му оглушително гръмнаха началните тактове на прословутата Пета Бетховенова симфония. Гръмнаха, но не по обичайному, а като възпроизведени от дулото на някакъв засадно скрит автомат „Калашников“: „Та-та-та-таа!“

Писмото не бе никакво писмо, а некролог. Съвсем

истински! Напълно идентичен с всяко от стотиците траурни послания, разлепени по електрическите стълбове! Само че...

Под изписаното с тлъсти черни букви „СКРЪБНА ВЕСТ“ стоеше неговото име. И неговият портрет! Този, на който той най-много се харесваше – с внушаващо уважение лице, озарено от височайшата му полуусмивка, с блестящо като „Златна превъзходна“ теме и с късо подстригана, придаваща интелектуалност на образа, брада. Истински мъжкар! Мачо и половина!

Само че... За самолюбю-

Кръвообращението Чортево като че ли спря за миг, колкото да се завърти в обратна посока. Дъхът му секна, а косата му, макар и липсваща до косъм, направи опит да се изостри като таралежови иглички.

Руснаците! Бившите му партньори! Шмекерите, които го бяха инжектирали с онази солидна доза начален капитал. С него той трябваше да започне, а те – да пуснат корени на българска почва. Баламите, които май наистина се бяха надявали да го използват като пионка в някакво измислено съдружие,

фирмата му.

Пет минути по-късно пенсионираното, но яко като бик ченге се настани на стола пред огромното бюро.

- Слушам, шефе.
- Слу... слу... слушай!... Ама х-х-х-х... ху... хубаво! Искам веднага, ама веднага да ме уредиш с шофьор-бодигард... Як... Печен... И с оръжие... Ако няма – може с моя пис... пис... пистолет...

Довереникът на Чортев нямаше навик да задава въпроси, но в случая нямаше и за какво да ги задава. Инстинктът му на стар колой надуши плячка. За него явно бе

ме ги погна някаква патрулка. С проблясваща синя лампа и включена сирена!

Олеле-е-е! Вместо да издаде команда „Спри!“, изпадналият в истерия Чортев се разкрещя с пълно гърло: „Газ! Газ! Газ!“ И направи отчаян опит да се вмести в пространството между седалките. Не му се отдаде обаче. Все пак колата му бе пътническа, а не пикап за превоз на картофи. За уточняващо спиране обаче и дума не можеше да става. Ако преследвачите му бяха истински полицианти, щеше да се справи някак си, но ако бяха преоблечените руски мафио-

шорите и завесите, а после извади телефона.

- Ра-по-по-понков! Искам да ми осигуриш полицейска охрана... Пред блока... Пред апартамента... Ти знаеш как...
- Разбира се, шефе! Но ще струва...

- Парите нямат значение! Ах, този сладък рефрен! За бившето ченге организацията на охраната беше фасулска, но и доходоносна работа.

Единственото неприятно последствие за Рапопонков беше само това, че през следващите няколко дни му се налагаше непрекъснато да потушава нарастващото негодувание на Чортевите съкооператори. Клетите съседи не можеха да се приберат по жилищата си без надлежна проверка на личните им документи и без ровичкане в пазарските им чанти. Процедурата го изискваше. При подобна мярка полицията трябваше да бъде сигурна, че в блока наистина се внасят хляб и домати, а не самоделни бомби или купешки шашки тротил. Но хората негодуваха.

За щастие, данданията продължи само една седмица.

- Пипнах го, шефе! – докладва на седмия ден ченгето.

- Пипнал си кого? – трепна обнадежденият Чортев.

- Терориста. Един от нашите работници е. Похвалити се е как те е изработил и се е разчуло... За смях сме станали...

- Ама защо, бе? Защо?...
- Каза, че му било писнало да се моли за заплата...

- Дай ми името!... Ще го съсия!... Ще го уволня!... Ще го съдя!... Ще си плати той!...

Заканите заваляха по-бесмилостно от Яворовата лятна градушка. Рапопонков обаче успя да я потуши.

- Не те съветвам, шефе. Поне на първо време...

- Как така?
- Отвънка все още е пълно с журналисти. Представяш ли се как ще те опекаят? По-добре ще е да запазиш мълчание...

- О-о-х!... Ох!... Ох!...
Съкрушеният бизнесмен се свлече на кожения си фотьойл. Майната му на работника, наистина! Ама руснаците?!?! Руснаците! Ако дойдеха все пак?

Димитър ДЪНЕКОВ

ВРЕМЕ ДА СЕ ЖИВЕЕ! И ВРЕМЕ ДА СЕ МРЕ...

„Под кожата на един бизнесмен“

ване сега и дума не можеше да става, тъй като Чортев бе впечатлен до парализа на лицевите нерви. Но не от великолепния си образ. Не! А от малката мишена, добавена контрастно точно в центъра на широкото му и безкрайно високо чело.

О-у-у!!! Край! Посланието бе повече от красноречиво. Мерникът му бе вдигнат!... Някой го бе взел на мушка!... Но кой?... Кой?... Кой?...

Треперещите от полудата ръце трескаво запреобръщаха пощенския плик, макар да беше повече от ясно, че името на подателя нямаше да се намери върху него.

„Кой?... Кой?..."

Мозъкът на бизнесмена закипя и започна да прегръвя по подобие на чернобилския ядрен реактор в минутата преди взрива.

„Онези, които ми внесоха поточните линии от Канада на вересия? Ха-ха! Те ми прегръват телефона по три пъти на ден... Но едва ли!... Нямам кураж!“

Доставчикът на горива? Той май все още си въобразяваше, че ще си получи милиончето хей сегичка? Но... Не-е-е... И той е страхливец!

Онзи мизерник, когото преметнах като фокусник с тлъстите парцелчета по Чернооморието? М-м-м... Не вярвам да е толкова ербан... Руснаците?!?!...“

но после останаха с пръст в устата... Откъде да са знаели братушките за маршалския жезъл в неговата раница? И че в царци се превъплътят обикновено недооценените пионки?

„О, не! Само руснаците не! – ужаси се взетата на мушка жертва. – Откъде ли възкръснаха? А уж ги бяха очистили там, в матушката!“

Едно беше сигурно - от тях спасение нямаше. Чортев го знаеше повече от добре и трескаво впи поглед в тапицираната си врата. Прииска му се подхвърти към него да бъде не обкован с кожа, а блиндиран, брониран и барикадиран така, че и с танк да не може да се преодолее. Искаше му се, но същевременно отлично разбираше, че и в огнеупорна каса да се напъха, решеха ли руснаците да му рязнат главата, то нямаше как да избегне сатъра им. Фобос и Демос!

- Ра-по-по-по-по-пков! - разкрещя се истерично той в телефона на секретарката.

- Моля, господин Чортев... - отвърна плахо недоразбралият момичешки глас.

- Ра-по-по-по-по-пков! - тракащите зъби на шефа заизстрелваха сричките като през дуло на картечица. – Вед... Вед... Вед... нага при мен!

Рапопонков бе заместникът му. Бившият полицейски полковник, понастоящем отговорен за текущите дела на

дошъл моментът на голямото скубане.

- Няма проблем! Познавам поне един взвод от контингента на тези юнаци... Но ще искам да им се плаща...

- Няма проблем!...
- Не са много евтини...
- Парите нямат значение...
- О кей! До един час тук ще цъфне най-печеният...

- Ха, така! И колата... Искам да й затъмниш стъклата по най-бързия начин...

- Няма проблем! Но ще струва...

- Парите нямат значение...
Рефренът за значението на парите зазвуча като музика в ушите на Рапопонков. Но не като Петата симфония, а като най-вдъхновяващия полицейски марш. А пачката банкноти, която напъха в джоба си, го направи да се почувства по-деен и по-самоуверен от японски самурай.

И наистина, само в рамките на обещания час желанията на шефа бяха напълно удовлетворени.

- Карай към вкъщи!... - изфъфли Чортев на представеното му горилче, заемайки почти целия обем в задната половина на джипа. – И газ! Газ! Газ!

Плещестият бодигард като че ли чакаше само това. Мощният джип изрева в лапите му и се втурна в автомобилния поток с устрема на лъв между стадо антилопи. По някое вре-